

Risati sem začel, ko sem – kot otrok – opazoval pajčevino v kotu domače sobe. Slikati, ko sem odkril, da lahko z igro barv upodobim razpoloženje. Vedno sem želel upodabljati le tisto, kar je domišljija. Resničnost sem raje prepuščal poklicnim posnemovalcem. V sedemdesetih sem se ob satiri v medijih obveščanja in stripovski produkciji posvečal konceptualizmu. V osemdesetih sem izvajal različne performanse, pisal likovne kritike in se ukvarjal s skiciranjem »artologije«. V devetdesetih sem se začel skozi psihiatrijo ukvarjati s socialno umetnostjo. V prvem desetletju enaindvajsetega sem preko razmerja do novih medijev raziskoval neodvisnost umetniške esence in eksistence in se utrdil v prepričanju, da je snovnost umetnosti le nujnost kapitalno orientirane civilizacije. Trenutno me pri umetnosti privlači vse kar je elementarno, ima energijo in česar ne razumem. To mi namreč omogoča, da se svobodno igram z masijo, z materialnostjo in s fikcijo. Živim na obrobju mesta ob reki, ki teče tam mimo že vse moje življenje. Za nekaj ur na dan se ukvarjam z uniformirano norostjo, ostali čas pa s civilno.

<http://lineadies.blogspot.com>

„Ich bin kein Artist!“, 2013
zasebna ambientacija v sprejemni
sobi moje hiše

Od začetka sedemdesetih prejšnjega stoletja, pa do današnjih časov sedanjega tisočletja, sem pripravil veliko najrazličnejših – samostojnih in tudi skupnih – predstavitev lastne ustvarjalnosti. Ob različnih priložnostih in nemalokrat v statusno nasprotujočih si lokacijah.

Poznam, kako je, če si zavrnjen in seveda poznam tudi to, kako je, če si sprejet. (Oboje mi pri psihiatriji pride zelo prav)

Napisal sem knjigo o tem: kako, kje, kdaj in zakaj se ukvarjam z umetnostjo
("Introspektiva Zz")

Nagrajen sem bil za izvirno ilustracijo.

Lani, ob izteku leta, sem v Muzeju Novejše Zgodovine Celje, izvedel ambientacijo "Prozornina" in performanco "Zakaj razlagati minljivemu umetniškemu delu muzejske eksponate?"

V začetku letošnjega leta sem pripravil razstavo ilustracij z naslovom:
"Ilustracije; takšne in drugačne", v Knjižnici Velenje.

Spomladi sem z plakati, na katerih je bil moj avtorski liček Ekorg, sodeloval v ekološkem projektu MCC "Zeleno Celje".

Za letošnji Vstop prost sem prispeval tematski naslov "MARS" in v Likovnem salonu Celje priredil galerijsko fragmentacijo »"nstant 3X3 triptih variacije".

V pripravi imam serijo "Starograjski", s katero bi rad na stripovsko - humorni način obudil slavno preteklost knežjega mesta.

Pišem in rišem pripetljaje nekega potepuha ter njegove sence za knjigo, ki naj bi izšla jeseni.

Izdal: Aq galerija

Avtor teksta: Dalibor Bori Zupančič

Postavitev razstave: Dalibor Bori Zupančič, Robert Hutinski

Oblikovanje in tisk: Filter urbane rešitve d.o.o.

Aq galerija

Na okopih 2, 3000 Celje, Slovenija

www.facebook.com/aq.galerija

Tel.: 040 629 870, 031 254 079

Dalibor Bori Zupančič

razstava

Samo slike ali kratek traktat o "naslikanosti"

12. september - 9. oktober

Aq galerija, Celje

Dalibor Bori Zzupančič

Samo slike ali kratek
traktat o "naslikanosti"

Razstava z naslovom "Samo slike" v AQ Galeriji je vpeta v proces mojega avtorskega ustvarjanja, katerega jedro je razmerje – tako bližine, kot odmaknjenosti – z resničnostjo in z umetnostjo. Še posebej poudarjam – kot je navedeno tudi v naslovu razstave – da gre tukaj samo za slike in torej samo za slikarstvo. Za slikarstvo, ki je že bilo tolikokrat proglašeno za mrtvo, da se na tem mestu kar javno razglašam za "artističnega nekrofila", ki se jebivetrsko požvižga na krdelo kilerjev, furgonov, pogrebniških mašin in sedmin, ki se – včasih resda duhovito, največkrat pa utrujajoče nakladalsko – promovira na podobnem umetniškem sejmišču. Seveda popolnoma štekam, da je v naravi umetnosti, da rojeva nove pokrajine in dežele, ne kapiram pa, zakaj je trenutni duh umetnosti tako prilagodljiv, uslužnosten, a istočasno tudi tako nesramno vtikajoč se, v druge mentalne sisteme. Če ponazorim: umetnost je igra. Igra, ki je nadomestek za resničnost. Tudi šah je igra. Igra, ki poteka na 64 poljih. Je šah še šah, če mu določiš drugo število polj? Je umetnost še umetnost, če jo narediš resnično?

Avtoportreti – idejno jih opredeljujem kot "psihomorfoze", formalno pa kot "psevdoekspresivizem" – nastajajo v različnih časovnih obdobjih in ob različnih razpoloženjih. Slikam jih vedno neposredno iz glave, nikoli pred ogledalom ali pa s pomočjo fotografij. Nekatere končam v enem strastnem zamahu, nekateri pa se mi razvlečejo v brezčasno meditacijo. Zdi se mi, da so naseljeni nekje v meni in jih s procesom "naslikanosti", v katerem je skrito neskončno število možnosti, preseljujem v varljivo materialnost. In prav v izboru med temi možnostmi je ključ za opredelitev moje svobode, ki dopušča, da so te upodobitve to, kar sem in, da so to, kar nisem. Da so umetniški nadomestki za moj resnični jaz in, da je njihov dom preplet zavednega, nezavednega in nadzavednega, ki ga v človeških možganih posredno omogoča fenomen Pogleda. Predvsem pa se njih "naslikanost", ne podreja ničemer drugemu, kot mojemu užitku v igri ustvarjanja. Božansko razvratno je – v samotni ateljeja, ob topli svetlobi, privlačnem vonju, božajoči glasbi, voljni steklenici in minljivemu dimu – dotakniti se praznine površine in igrati se s tistim, kar je Nič in s tistim, kar je Nekaj.

Pripis: nisem egoist in dobro vem koliko gorja je na tej butasti zemeljski kugli. Ampak – "pizda vam materna, politika in politiki" – mar naj ta svet rešuje umetnost?

